

DARMO 1/2 ROUTI - VII.

Ášter 1/2, 07 srpen 2018

7. Jak jsem to májlem nestihla Michalovi se podařilo oddělit stěhování z atelieru o čtvrt roku, což bylo šťastně, pro rekonstrukce našeho budoucího bytu se trošku protáhla. Zatím je vše v časech vycházelo. Děvčátko málo přijíždělo v polovině dubna a byl teprve začátek března. Ještě přijdou navíc a mohli bychom se přestěhovat, aby bylo do všeho přiknuto připraveno.

Někdy už to bylo nekonečno. Přibrala jsem dvacet kilo a připadala si jako velryba, která spolkla slona. Až jsem jedla hodně nebo májlo, každých 1/2 týdnů ukázala váha o kilo víc.

Žesme se tolik cpát, maminko, což napomínala mě línka.

Ale vždyť já už mám skoro jenom jablka.

No jo, jenže to jich nesme zbatit přt kilo za den, smíla se.

Michal poslední dny až jen začal izovat v bytu. Seděli do noci s kamarádem designerem a nad lahvinkou na vyměleli všechno možná, někdy i nemožná. Když jsem něco namítla, hned mě zaháněli, až přt si jdu psát ty svoje ženské v 1/2 mysli do časopisu a nepletu se do práce profesionála.

Myslela jsem, že v tom bytě budeme bydlet, a ne že s ním chce vyhrát o nejstudenější interiér roku. Vždyť je to samá kovová konstrukce a sklo. Uvědom si, že tam budeme s malým dětem.

Helenko, to teplo tam přece vneseš ty, což prohlásil Michal poeticky a já bych ho nejraději přitíla. Návřh vypadal zajímavě, ale vzhledem k Michalovu obdivu k minimalistickému stylu jsem netužila, kam si vlastně ulože mě víc.

A co to máj bít na tom stropě? Vypadá to jako stan. Nebo ten kres dráhem obráceně? což motala jsem s papírem.

To je přece osvětlení. Na stropě bude objekt s vypnutímho bílého saténu a v něm 1/4 rožka. Paráda, že?

Už jsem si připadala protivnětřm, jak na všem vidím nějaké chyby, tak jsem manželka pochválila, ale stejně mi vrtalo v hlavě, jak tu víc budu ve čtyřech metrových 1/2ce žít, až se uprání, nebo až dovnitř napadají mouchy. A co když praskne žírovka? Raději nedomájet.

x x x

â€ŽMÃ-Ãjo, prosÃ-m tÃ, mohl bys jÃ-t jeÃitÃ vyvenÃit Olivera, neÃ¼ pÃjdeÃi do prÃice? My jsme dneska s Terezkou nÃjakÃ© unavenÃ©,â€œ hladila jsem odpoledne svÃ© obÃ™- bÃ™icho.

â€ŽTak si bÃte lehnut, jÃi pÃjdu hned,â€œ pohladil mÃ takÃ©. V tu chvÃ-li dÃ-tÃ zmÃnilo polohu a vedle Michalovy dlanÃ naskoÃila velkÃ boule. OpatrnÃ ji osahÃival a hÃdal, jestli je to loket nebo tÃ™eba patiÃka. To ho Ã°plnÃ fascinovalo.

Pustila

jsem si televizi a podloÃila se polÃitÃi na posteli. Byla jsem rÃda, Ãe budu mÃ-t chvilku klid. Oliver odchÃjel s pÃnÃ-Ãkem a nechÃpavÃ se po mnÃ ohlÃdl. Byl zvyklÃ½, Ãe chodÃ-me vÃtÃjinou spolu, ale v jeho osmi mÃsÃ-cÃ-ch s nÃ-m mÃivala psÃ-puberta, kterou jsem jÃi, ve svÃ½ch osmi mÃsÃ-cÃ-ch, zase tak dobÃ™e nezvlÃidala. UÃ¼ mÃi vÃ½ku dospÃlÃho psa, ale jeÃitÃ byl nohatÃ½ a troÃku neohrabanÃ½, takÃe se mÃ obÃas lidÃ© ptali, jestli je to ÃitÃnÃ dogy harlekÃna. Zvykl si u nÃs rychle. KoÃky sice nejdÃ™-ve protestovaly, ale kdyÃ¼ zjistily, Ãe jim to legraÃnÃ-puntÃ-kovanÃ© psÃ- tÃ™eÃitidlo nechce ublÃ-Ãit, vzaly ho do party.

Oliver se

umÃi smÃit. Vypadalo to nesmÃ-rnÃ komicky, ale byl to nefalÃjovanÃ½ smÃ-ch. PrÃ½ je tahle schopnost pro dalmatiny typickÃi, ale jÃi jsem nic takovÃho jeÃitÃ nevidÃla. Vypadalo to tak, Ãe kdyÃ¼ nÃs vÃ-tal, nebo pÃ™iÃila nÃjakÃi nÃivÃitÃva, ohrnul pysky a vycenil zuby. SouÃasnÃ vrtÃl nejen ocasem, ale rovnou celÃ™m zadkem. LidÃ©, kteÃ™-ho neznali, mÃli obavy, Ãe jde o vÃ½hruÃnÃ© cenÃnÃ- zubÃ- a dÃivali se k Oliverovu pÃ™ekvapenÃ- na Ã°stup. On se vÃjak na lidi opravdu poctivÃ Ã™ehtal a vydrÃelo mu to celÃ½ jeho psÃ- Ãivot. Od tÃ© doby sleduji vÃjechny dalmatiny, kterÃ© potkÃim a pÃir smÃ-ÃkÃ- uÃ¼ jsem mezi nimi objevila.

Probudilo mÃ jakÃ©si divnÃ© nepohodlÃ-. ZaÃnalo se stmÃ-vat. Michala jsem neslyÃjela, ten uÃ¼ Ãjel urÃitÃ do divadla, a Oliver, stoÃenÃ½ do klubÃ-Ãka, chrupkal v nohÃich postele. PodbÃ™iÃkem mi projela kÃ™eÃ. NejdÃ™-ve jsem tomu nevÃnovala pozornost, ale pak mi pÃ™ipadlo, Ãe kÃ™eÃe pÃ™ichÃzejÃ- v docela pravidelnÃ½ch intervalech.

â€ŽTo ne, dÃvenko! JeÃitÃ je skoro mÃsÃ-c Ãas, tak nikam nespÃchej,â€œ pÃ™emlouvala jsem bÃ™icho.

Ani jmÃno jsme jeÃitÃ definitivnÃ nevybrali. Od tÃ© doby, co jsme se dozvÃdÃli,

Á¾e je uvnitř dĚvĚtko, zaĚali jsme sice Ě-kat bĚ-Ěku pracovĚ Tereška, ale lĚ-bila se mi i spousta jinĚch jmen. A hlavnĚ nejsme pĚstĚhovanĚ. ChtĚla jsem jeĚtĚ hodnĚ vĚcĚ- protĚ-dit a zlikvidovat, aĚ s sebou nevlĚĚ-me zbyteĚnosti, kterĚ se pak stejnĚ vyhodĚ-

UklidĚovala jsem se, Ě jsou to jen ĚzposlĚciĚ, ale pĚesto jsem zaĚala vytahovat vĚci ze skĚnĚ- a cpĚit je do velkĚch pytlĚ, kterĚ jsem uĚ naĚstĚ- v pĚedstihu nakoupila. Ěas ubĚhal a bolesti zaĚaly bĚt silnĚjĚ- a ĚastĚjĚ-. Nasunula jsem tĚmi pytle do jednoho kouta a tĚmi do druhĚho. Na jedny jsem dala ceduli ĚpĚstĚhovatĚ a na druhĚ ĚvyhoditĚ. Bylo pĚl jedenĚctĚ a Michal nikde. ZkouĚjela jsem volat do divadla, ale prĚ uĚ dĚvno odeĚjel. Pak jsem si vzpomĚla, Ě se na dneĚek zase domlouval s tĚm designerem. Asi mĚ nechtĚli ruĚit, tak se chudĚci obĚtovali a Ěili se namazat rovnou nĚkam do hospody.

ĚAu, au, maminko, tys mĚla pravdu, kdyĚ jsi Ě-kala, aĚ si neberu umĚlce, Ě bude pĚ-t. UĚ je to tady. Nikdy nenĚ doma, kdyĚ je potĚeba,Ě nadĚvala jsem, a ve chvĚlĚch mezi kontrakcemi jsem si chystala taĚku do porodnice. Bylo mi jasnĚ, Ě i kdyby se teĚ Michal vrĚtil, stejnĚ mi uĚ nebude v niĚem uĚiteĚnĚ, a po pĚlnoci jsem si zavolala sanitku.

Oliver pochopil, Ě se dĚje nĚco divnĚho. ZdravotnĚci v ĚervenĚch kombinĚzĚch se mu pranic nelĚbili a chtĚli jĚt se mnou. TentokrĚt se vĚbec nesmĚil, ale ĚtĚkal a dorĚĚel. Jeden z nich Olivera odkopl. ZajeĚela jsem na nĚj, co si to dovoluje. SnaĚila jsem se psa uklidnit, ale pĚinovĚ uĚ mĚ tlaĚili ze dveĚ. Oliver ĚtĚkal a kvĚlel jako Ě-lenĚ.

ĚTakhle zburcuje celĚ dĚm, nemohli byste mu pĚchnout nĚco na uklidnĚnĚ-?Ě zeptala jsem se.

ĚJsmo snad veterinĚi?Ě odsekl mi ten, co prve Olivera kopnul.

ĚTak jĚj ho dĚjm k sousedce,Ě napadlo mĚ. Vytrhla jsem se jim a zkroucenĚj v pĚedklonu jsem mazala o patro vĚĚj.

ĚĚenskĚj, neblĚznĚte, je nejvyĚĚ- Ěas, jinak nĚjm porodĚte v sanitce,Ě rozĚiloval se zĚchranĚiĚ. Zazvonila jsem a v tu chvĚli mi praskla voda. Od tĚ chvĚle byly kontrakce jeĚtĚ mnohem silnĚjĚ-. ProdĚchĚvala jsem bolest a syĚela nadĚvky smĚĚujĚ-cĚ- k Michalovi.

Trvalo

nekoneĚnĚ dlouho, neĚ panĚ- ChmelĚ-kovĚj otevĚela. Byla rozespalĚj, s natĚĚkami na hlavĚ, a vĚbec nechĚpala, proĚ jĚ- uprostĚ noci ĚupĚ-m u dveĚ.

ĚCo se dĚje?Ě

Protože

už byla trošku nedoslýchavá, musela jsem já- tmařít opakovat, že chci, aby u sebe nechala padesát noc Olivera, jinak se v domě nikdo nevyspá-

Že pro mě

koukala na klávese, která jsem já- strkala do ruky.

Že Protože

jedu do porodnice a manžel nená- doma. Paní- Chmelová-ová, rájino na náš zazvoňte, vraťte mu psa a tmařte mu to, prosím vás.

Konečně já- vřechno došlo, ale pro zmařnu zašla zmatkovat a málem si zabouchla vlastní dveře. Chlapi už na nic neekali, každá má chytit z jedné strany a upalovali se mnou do sanitky. Pak už šlo vřechno rájz na rájz. Chtěla jsem velká tlak, jak se dť-ť dralo na svět.

Že Asi to

vášně nestihneme, kvělela jsem na lehátku.

Že Vydrže, maminko, za chvíli jsme tam, kontroloval záchranář situaci.

Že Už je

vidět hlavička? ptala jsem se.

Že To nená-

hlavička, že zděsil se a hned volal vyslaškou, že ten porod, co vezou, už se rozběhl, ale že je to konec pájnevna. Byla jsem zmatená a ptala jsem se, co to znamená.

Že To znamená, že je dť-ť obráceně a netlač se ven napřed hlavičkou, ale zadek.

Že To jde? že dť sila jsem se.

Další-

události jsem vně-mala jako ve sněch. Zastavili jsme napřed nemocnicí, ze které už vybáhal personál s lehátkem, na které má doslova pmařhodili, a pmařpadněmu divákovi se musel naskytnout nevředně- pohled. Dlouhou chodbou v Nemocnici Milosrdných bratř- utá-kaly sestry s lehátkem, jedna už má rovnou svlékala a v bahu má svřáky házela druhě sestě, která je sbá-rala. Potom mi stráily ruce do krátkě bál-ě košile a už jsem byla na světě.

Děj si

vybavuji jen starostlivě vřazy lákě, kteř- se nemohli dohodnout, jestli bude mořně porod pmařrozenou cestou, nebo má- pmařistoupit k cě-sařskěmu řězu. Zvolili první- variantu a to, co náš sledovalo, bych si nerada jeřtá, nř kdy zopakovala. Nejděle řitá já- vřak bylo, že aě- zadek napřmed, pmařiřila na svět krěsně zdravě holěka. Dostala jměno Jolanka. Terezku jsem pustila z hlavy v momentě, kdy jsem zjistila, že jen na našem pokoji, kde bylo deset maminek, se vyskytují- Terezky už řěty.

Že Volal váš manžel a moc váš pozdravuje, že vyřizovala mi v poledne šestěka.

Ukázal se

a¾ za t½mi dny a vypadal strašně. Zapřá-sahala jsem ho, aby pšestal slavit a honem pšipravil to nejnutnějš- do novšho bytu, abych u¾ tam mohla s dš-tštem z porodnice pšijet. Ubezpečil mě, že ve všechno zaš-dš- a přš si nemšim dšlat všbec ššdnš starosti. Moc mě to neuklidnilo.

Za dalš-

t½mi dny si pro něšs pšijel. V bytě stšil Venca š patněš na štaflšch a maloval, dštskš postšlka byla v koutě rozloššenš na prvošinitele a v lošnici lešela matrace rovnou na zemi. Pšed ně-, takš na zemi, tršnil televizor, podlošš zškonš-kem přšce, aby se na něšj lšpe koukalo.

šKde je Oliver a košky? š zeptala jsem se unaveně.

šKošky

jsou ješš v ašasu a Olivera jsem radšji nechal u panš- Chmelš-kovš, měš jsem moc přšce, š prohlšsil Michal.

šNo to vidš-m, š rozhlš-šela jsem se po něšjakšm tupšm pšedměštu, kteršš bych ho bacila. A to jsem ješš v tu chvíli netuššila, že celšš tšden zapš-jel Terezku, protoš si v tom opojenš- ani nezapamatoval, že se našje miminko jmenuje Jolanka. MIA KOBOSILOVš